



HARANGSZÓ

A Ceglédi Római Katolikus Egyházközség Értesítője

HÚSVÉT

XIV. évfolyam • 2010., 1. szám

Maczkó Mária Magyar Örökség-díjas népdalénekes elmélkedése,
amit külön felkérésre írt a Harangszóba

Húsvéti misztérium

A katolikus lexikon alapján a húsvéti misztérium „Jézus Krisztus szenvedése, halála, és föltámadása”. Ha végigmélgeljük Jézus életét, láthatjuk, hogy valóban misztérium. János az Evangélium fő elemeiként tárja elénk az utolsó nap várását, Jézus eljövételét, a holtak feltámadását, és a végső ítélet körüli események sorozatát.

Az „Ítélet” a szív rejtekében zajlik. Ebben a szeretet misztériumban minden ember érdekelve van. A hitetlen világ számára Jézus Krisztus megdicsőítése az emberek előtt történik, láttatva a sátán végleges vereségét a Szeretet felett. A szent negyven nap alatt, húsvét misztériuma előtt olvasva Jézus Krisztus Evangéliumát, Szent János szavai alapján elgondolkodhatunk. Jézus a testté lett Ige, közénk jött, hogy életét adja minden emberért. Ahogyan az Atya küldte Krisztust, Ő ugyanúgy küldte apostolait a Szentlélekkel eltelten hirdetni az Evangéliumot, hogy Jézus halálával és föltámadásával minden embert megszabadított a haláltól, a sátáni hatalomtól.

Az emberek így a keresztségben Jézus Krisztus misztériumának részesei, a fogadott fiúság lelkét megkapják. Minden szentmisében ünnepeljük az Eucharisziát, Jézus Krisztus győzelmét a halál felett és ezzel diadalát is. Számunkra, hívők számára, a legnagyobb esemény az Ő halála, és feltámadása, mellyel kimutatta végtelen szeretetét az emberek iránt. Vértanúságként vállalta szenvedését és halálát mint ember, majd teljesítette az Atyától kapott küldetést, engedelmesen.

Érdemszerző volt hűsége és engedelmissége, hiszen szabadon vállalta emberi lelkével a rá szabott kötelezettséget. Ezáltal mindannyiunk számára szerzett érdemeket. Isten végtelen és egyedülálló szeretete Jézus Krisztusban tökéletesedik, nyilvánul ki.

Feladja a kérdést, mi hogyan állunk a szeretetünkkel? El tudjuk-e fogadni embertársunkat olyannak amilyen? Működik-e bennünk a megbocsátás, és irigység nélkül tudunk-e a másik öröme nézni? A legszűkebb családi körben békét tudunk-e teremteni, és tartani? A felsorolás végtelen, így mindenki szálljon magába és elmélkedjen. A húsvéti

lelki előkészületben többen könyveket olvasunk, imádkozunk és mérleget készítünk magunkról, a szeretetünkéről, jócselekedeteinkről.

Felmerül sokunkban a jobbá válás igénye is. Megragadtak az alábbi gondolatok Gottliel Söhngentől, korunk teológusától: „Az emberek megváltásának és Isten tökéletes dicsőítésének ezt a művét, amelyet az isteni hatalom nagy jelei mutattak meg az Ószövetség népének, Krisztus, az Úr beteljesítette.” A múlt, jelenre, jövőre vonatkozó élet, ahogyan írja: „Krisztus, üdvözítő tetteinek kettős, vagy helyesebben hármas oldala van. Először is történelmi tények, s mint ilyenek egyszeriek, és a múlt időhöz tartoznak visszahozhatatlanul. De mégsem pusztán történések vagy tények, hanem üdvtörténések vagy üdvtények.”

Krisztus szeretet tettei tovább élnek és jelen vannak. Műve egyszerre történelem és misztérium. A húsvéti misztérium számunkra emlékezés és tanúságtétel is, hiszen jelenünk és jövőnk útjelzője. Komolyan el kell gondolkodnunk a megbocsátás és a szeretet gyakorlásán ahhoz, hogy ráléphessünk Jézus útjára.

Ezeknek a gondolatoknak szellemében kívánok áldott ünnepeket, a szívekbe Krisztusi Szeretetet.





„HALÁLODAT HIRDETJÜK URUNK ÉS HITTEL VALJUK FELTÁMADÁSODAT,
AMÍG EL NEM JÖSSZ!”

NAGYHÉT ÉS HÚSVÉT CEGLÉDEN 2010.

SZENT KERESZT PLÉBÁNIATEMPLOM

VIRÁGVASÁRNAP MÁRCIUS 28.

7.30 Szentmise
9.30 Barkaszentelés a templom előtt, szentmise
11.00 Szentmise, Passió
18.00 Szentmise

NAGYHÉTFŐ-NAGYKEDD-NAGYSZERDA MÁRCIUS 29-30-31.

7.00 Szentmise a Szent Klára kápolnában.
Este nincs szentmise!

NAGYCSÜTÖRTÖK ÁPRILIS 1.

10.00 Vác - Székesegyház: Olajszentelési mise és
a papi ígéretek megújítása
18.00 Utolsó vacsora emlékmiséje, lábmosás,
oltárfosztás és virrasztás

NAGYPÉNTEK ÁPRILIS 2.

7.00 Lamentáció, alatta gyóntatás
15.00 Keresztút a templomban
18.00 „Csonka-mise”, Passió, könyörgések,
keresztódolat, áldozás

NAGYSZOMBAT ÁPRILIS 3.

7.00 Lamentáció, alatta gyóntatás
Egész nap szentsír őrzés!
19.00 Tűzszenelés a templom előtt,
Örömenek, olvasmányok, Glória, Alleluja, ke-
resztségi fogadalom megújítása, az Eukarisztia
liturgiája,
körmenet

HÚSVÉTVASÁRNAP-HÚSVÉTHÉTFŐ

ÁPRILIS 4-5.

7.30 Szentmise
9.30 Szentmise
11.00 Szentmise
18.00 Szentmise

MAGYAROK NAGYASSZONYA KÁPOLNA

VIRÁGVASÁRNAP MÁRCIUS 28.

8.30 Barkaszentelés a Kápolna előtt,
Szentmise, Passió

NAGYCSÜTÖRTÖK ÁPRILIS 1.

18.00 Utolsó vacsora emlékmiséje,
oltárfosztás és virrasztás

NAGYPÉNTEK ÁPRILIS 2.

17.30 Keresztút a kápolnában
18.00 „Csonka-mise”, Passió, könyörgések,
keresztódolat, áldozás

NAGYSZOMBAT ÁPRILIS 3.

18.00 Tűzszenelés a kápolna előtt, Örömenek,
olvasmányok, Glória, Alleluja, keresztségi fogada-
lom megújítása, az Eukarisztia liturgiája, kör-
menet

HÚSVÉTVASÁRNAP-HÚSVÉTHÉTFŐ

ÁPRILIS 4-5.

8.30 Szentmise

**A Szent Kereszt Plébániatemplomban
– a tavaszi óráátállítás után is –
az esti szentmisék 18 órakor kezdődnek.**



NYÁRI MISEREND

SZENT KERESZT PLÉBÁNIATEMPLOM

Hétköznap: 7.00 Szent Klára kápolna
Csütörtökön: 7.00, 18.00 (szentségimádás)
Első pénteken: 7.00 templom, 18.00 Szent Klára
kápolna
Szombaton: 7.00, 18.00 templom
Vasárnap: 7.30, 9.30, 11.00, 18.00 templom
MAGYAROK NAGYASSZONYA KÁPOLNA
Szerdán: 18.00 (utána szentségimádás)
Első pénteken: 18.00
Szombaton: 18.00
Vasárnap: 8.30
Minden hónap 2. vasárnapján 17.00-kor görög ka-
tolikus szent liturgia van

KAPCSOLAT

CEGLÉD RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3.
Telefon: 06 (53) 500-950
cegled.plebania@gmail.com
Hivatali idő: Munkanapokon: 9-12, 13-16
Plébános: Bokros Levente
e-mail: bokros.levente@gmail.com. Tel.: 06 (30)
9616-756
Káplán: Menyhárt János
e-mail: menyhart.janos@vaciegyhazmegye.hu
Tel.: 06 (70) 554 38 72
Állandó diakonus: Volter Kálmán
Nyugalmazott lelkész: Szeleczi Imre
Tel.: 06 (53) 500-950

www.cegled-plebania.net



A szentségekhez járulás feltételei

ESKÜVŐ

Mint minden szentségnél, ennél is a személyes Krisztus-kapcsolat (a hit gyakorlása) a fontos. Legalább az egyik fél katolikus legyen. A jegyesoktatásra jelentkezők a házasságkötés előtt fél évvel kell a plébánosnál. Ezalatt erősítik meg hitüket, és beszéljük meg a házasság Isten által kinyilatkoztatott tartalmát.

A beavató szentségekben részesült házasulandók gyónással és szentáldozással készülnek. Mindenki a saját plébániáján készül a házasságra, és részesül a szentségekben. Más plébánián saját plébánosa által engedélyezett feltételekkel köthet házasságot.

JEGYESOKTATÁS

Plébániaközösségünk nagy gondot fordít a jegyesek fölkesztésére. Elsősorban nem egy eseményre, egy egyházi szertartásra készítjük őket, hanem a családi életre, amelynek szilárd alapokon kell nyugodnia.

Ennek érdekében a felkészítés közösségben történik. A közösségből erre fölkesztett házaspárok köré gyülekeznek jegyespárok, és együtt beszélnek meg az előadott témákat.

Az előkészítés előtt a jegyespároknak mindenképpen jelentkeznük kell a plébánosnál, ahol megvizsgáljuk szabadállapotukat, és megpróbáljuk elhárítani az esetleges házassági akadályokat. A katolikus vallásúaknak új keletű keresztlevelet kell beszerezni (három hónapnál nem régebbit) a keresztelés plébániájáról. A jegyespárok jelentkezését az adott év első hónapjaiban, január-februárban várjuk. Márciusban indítjuk a kurzust, általában vasárnap délelőtt, és kéthetente tartunk egy-egy alkalmat.

Témáinkban a keresztény tanítás rövid foglatát is adjuk (Isten, Jézus Krisztus, Egyház), de a családi élet értékeinek szemszögéből. Mindenkinek felkínáljuk a keresztény hit megismerésének és elmélyítésének lehetőségét, de az egy másik fórum (lásd: Katekumenátus). Az előkészület során a jegyespárok megismerik a közösséget (a csoportvezető házaspárok által), és megismerkednek egymással is.

KERESZTELO

Legalább az egyik szülő az egyházközségben gyakorló életet éljen; házasságuk egyháziilag rendezett legyen. Ebben az esetben jelentkezés a keresztelés előtt 2 hónappal, mely időszak alatt a szülőket és keresztszülőket felkészítjük a keresztség szentségének a kiszolgáltatására, ill. lehetőség nyílik az esetleges kisebb hiányok pótlására.

Amennyiben a szülők nem kötöttek szentségi házasságot (esetleg polgárit sem), vagy a vallási

élet rendszeres gyakorlása hiányos, úgy hosszabb előkészítésre van szükség.

Ezt mindig egyénileg beszéljük meg. 3 és 9 éves kor között keresztelendő esetén mindig már az elsőáldozásra készül a feltétel, mindenki a saját plébániáján készül a beavató szentségekbe. Más plébánián saját plébánosa által engedélyezett feltételekkel kereszteltetheti meg gyermekét, ha a saját plébániáján felkészült.

EGYHÁZI HOZZAJÁRULÁSOK, STÓLADÍJAK ÉS ADOMÁNYOK

Az egyházközség anyagi ügyeit és gazdálkodását a Gazdasági Tanács koordinálja. Bevételeink a templomi perselyből, az önkéntes egyházi hozzájárulásból, az ún. stóladíjak bevételeiből és az adományokból tevődnek össze. Kiadásaink nagy részét a közüzemi díjak (villany, víz, gáz, telefon stb.), valamint a 3 főállású alkalmazott és az egyházi személyek fizetése, és a járulékok jelentik.

Emellett természetesen kell áldoznunk a templomok (Cegléd, Csemő), a Magyarok Nagybátyja kápolna és a plébániai épületek karbantartására, felújítására és nem utolsósorban a karitászra, a szegények és rászorulóknak megsegítésére és a közösségépítésre (főként közösségi rendezvények).

Hogy kiadásainkat fedezni tudjuk, ahhoz szükség lenne arra, hogy minden hozzánk tartozó testvérünk hozzájáruljon a közteherviseléshez. Cegléden, a 2001-ben készült OSH adatok szerint 15. 719 római katolikus vallású hívő van. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia útmutatása szerint, minden jövedelemmel rendelkező testvér, éves nettó jövedelmének 1%-ával járuljon hozzá egyház-községének fenntartásához. (Fix összeget nem lehet meghatározni, mert annyira differenciáltak a jövedelmek).

A különböző kis egyházak és szabad egyházak, bibliai alapokra hivatkozva 10%-ot kérnek híveiktől. Mi nem akarjuk ennyire megterhelni többnyire idős és a szegényebb réteghez tartozó híveinket, ezért kérünk csupán 1%-ot! A beérkezett jövedelmekről és kiadásokról a Gazdasági Tanács minden évben számadást készít.

Bevételi forrásaink tehát: Egyházi hozzájárulás: (jövedelem 1%-a): ebből kellene fedeznünk a plébániák és a templomok ill. a közösségi ház rezsiköltségét és az alkalmazottak fizetését és járulékait.

Be lehet fizetni a plébánia irodájában személyesen hivatali időben: munkanapokon de. 9-12-ig vagy du. 13-16-ig; vagy a templomi perselyen elhelyezett egyházközségi utalványon; vagy pedig befizetni az CIB-ben, az egyházközség számlájára a következő számlaszámon: CIB számlaszám 10701018-



49382604-51100005 „egyházi hozzájárulás” megjelöléssel.

Az ún. Stóladíj az egyházi szolgáltatásokért (temetés, esküvő...) nyújtott juttatás.

Temetés stóladíja kántorral: 15. 000 Ft

Egyszeri harangozás: 1000 Ft

Temetés stóladíja kántor nélkül: 9 000 Ft

Esküvő, csendes: 9 000 Ft

Esküvő, orgonás: 25 000 Ft

Szentmise, csendes: 1 200 Ft

Szentmise, orgonás: 2 100 Ft

Hetente egy alkalommal gyászmisét mondunk azokért, akiket egy héten belül temettünk. Ezért a szentmiséért nem kérünk pénzt.

Templomi persely: A vasárnapi szentmisék alatt perselyezünk. A bejáratnál elhelyezett álló perselybe is be lehet dobni az adományokat, amelyek a templom fűtését, világítását díszítését és fenntartási kiadásait szolgálják. A perselybe dobott adomány nem helyettesíti az egyházi hozzájárulás befizetését! Adomány: A templom fenntartására, vagy az egyházközség működésére befizetett adomány levonható az adóból. Amennyiben ezt a kedvezményt igénybe akarják venni, a befizetéskor jelezni kell és az adóazonosító szám bemutatása után igazolást adunk a befizetésről!

Egyházhoz tartozásunkat ki kell fejeznünk az Egyház anyagi támogatásával is!

Isten áldjon meg mindenkit, aki a közösséghez való tartozását adományaival is kifejezi.

KÖZÖSSÉGEK

Keresztény Értelmiségiek Szövetsége

Vezetője: Bokros Levente

Katekumen csoport – felnőttek beavatása a keresztény életbe

Az egyház szorgalmazza, hogy a megkeresztelt felnőttek is egyre mélyebben ismerjék meg hitüket. Nagyon sokan nem voltak elsőáldozók, bérnálóak.

A Bibliát is csak irodalmi tanulmányaikból ismerik, pedig a Szentírás számunkra sokkal több irodalmi alkotásnál, hitünk egyik fő forrása.

A Katekumen (felnőttek beavatása a keresztény életbe) csoport vezetői Volter Kálmán diakonus és felesége, Anikó.

A Felnőttek számára, akik szeretnének elsőáldozásra, bérnálásra felkészülni, azok ezt a katekumenátusban tehetik meg.

Családközösség

Vezetője: Lovas Antal és Lovasné Felföldi Kinga

144.sz. Kossuth Cserkészcsapat

Vezetője: Huszár Zoltán

Elérhetőség: voszem8@freemail.hu

Szent Kereszt Katolikus Általános Iskola

Igazgató: Szakál Ferenc

Elérhetőség: 53-311-990,53-311-757

Máltai Szeretetszolgálat

Vezető: Farkas Márta

Elérhetőség: Cegléd, Bajcsy Zsilinszky u. 26,

Tel: 30/278-10-53

Ügyfélfogadás: szerdánként 9-11 óráig

Szent Lőrinc Alapítvány

Vezető: Turai Dénes

Családbarát Egyesület

Vezető: Dr. Tóth Tihamér

Roma csoport

Vezető: Turai Dénes

Kis ifi csoport

Vezető: Turai Dénes



A Tál család az egyházközségben

Tudjátok, hogy a Tál család hány tagja tartozik a gyülekezetünkhöz? Először is az öreg Dik Tál, aki mindent irányítani akar, aztán ott van Protes Tál bácsi és fivére Szabo Tál, akik folyton ellenszegülnek és mindent meg akarnak változtatni. A húguk, Irri Tál, nyughatatlan bajkeverő a két fiával, Inzul Tállal és Molesz Tállal együtt.

Valahányszor felmerül egy új kérdés, Hezi Tál és felesége, Vege Tál várni akar vele még egy évet. Aztán ott van Imi Tál, aki folyton arra törekszik, hogy a mi gyülekezetünk pontosan olyan legyen, mint az összes többi. Affek Tál néni túl sokat képzel magáról. Iker öccsei, Garan Tál és Han Tál pedig hamis ígéretekkel próbál új tagokat csalogatni a gyülekezethez.

De azért nem minden családtag rossz. Asszisz Tál

testvér például kifejezetten segítőkészen intézi az egyházi ügyeket. A dúsgazdag üzletember nagybácsi, Invesz Tál anyagi hozzájárulására mindig lehet számítani. A remek politikai érzékkel megáldott Reprezen Tál kiválóan képviseli a közösség ügyeit diplomáciai körökben.

Az elkötelezett Agi Tál nővér élen jár a térítésben. Medi Tálhoz bármikor fordulhat átgondolt és megnyugtató tanácsért, a szertartásokon az egyházi énekeket pedig Kán Tál dalolja, zenész fivére Trombi Tál (a kamasz Mu Tál átmenetileg nem énekel vele.)

Sajnos a múlt év során három családtaggal is kevesebben lettünk: két unokatestvér, Dezer Tál és Konver Tál áttért más vallásra, a kilencven éves Exi Tál néni pedig végelgyengülésben elhunyt.

Juhász Gyula:

Húsvétra

Köszönt e vers, te váltig visszatérő
Föltámadás a földi tájakon,
Mezők smaragdja, nap tűzében égő,
Te zsendülő és zendülő pagony!
Köszönt e vers, élet, örökkön élő,
Fogadd könnyektől harmatos dalom:
Szivemnek már a gyász is röpke álom,
S az élet: győzelem az elmuláson.

Húsvét, örök legenda, drága zálog,
Hadd ringatózzam a tavasz-zenén,
Öröm: neked ma ablakom kitárom,
Öreg Fausztod rád vár, jer, remény!
Virágot áraszt a vérvete árok,
Fanyar tavasz, hadd énekellek én.
Hisz annyi elmulasztott tavaszom van
Nem csókolt csókban, nem dalolt dalokban!

Egy régi húsvét fényénél borongott
S vigasztalódott sok tűnt nemzedék,
Én dalt jövődjő húsvétjára zsongok,
És neki szánok lombot és zenét.
E zene túlzeng majd minden harangot,
S betölt e Húsvét majd minden reményt.
Addig zöld ágban és piros virágban
Hirdesd világ, hogy új föltámadás van!



Nagy Gáspár:

Ima

Ima az, ami
templomi csöndben,
a lehunyt szemek mögöttiben
megtörténik –
és ima az, ami
mögött látszik a mécs örök fénye
és hallszik egyetlen orgonahang,
nem innen, hanem onnan.
Ami ima, az
már az elejétől a végéig
megfordítva is ugyanaz marad,
ugyanannak szóló szó –
és ami ima, az
mégis váratlanul nyílik ki
ég és föld határán,
akár egy szirmos ejtőernyő.

Szabó Balázs:

Jelentés és fohász – húsvétkor Istennek

Híg szájalású korunkban,
Te tudod Atyám,
Nem könnyű a sora mai jámboroknak.
Régi hitek dőlnek,
újjak meg szaporodnak.
Holott a hűségesekek valamennyi napjuk
Nagypéntek
S talán Húsvétvasárnap!
Persze az egyszerű dolgok
Mindig nehezen mennek.
Szóval errefelé és most
Acsarkodnak a lelkek, hitek fenekednek,
És megint – örökké – elfeledjük,
Folyvást a Teremtés kezdetén vagyunk.
Ezért, ha sikeres, önépítés
Minden napunk, dolgunk:
Tenyereden. társalkotókként Atyám.
Miként az Emberfia tanította,
Egész emberré – vagyis gyermekké nőjünk,
Hogy az élők birodalma az élőké,
A holtaké a holtaké,
S a tiéd a Tiéd, végül is
A minden legyen a Minden, Atyám!
Atyánk, így pontosabb, mert nemcsak rólam
Akar szólni ez ének.
Másokért, nevükben is – akár hívatlanul –
beszélek

evilági gyarló kóborlókra,
Kiket, olykor félek, tán nem ihletett
Pillanatodban teremtettél,
Nézz le reánk!
Kreatúrad nem egészen ideális,
Jézus ezért is örökkön aktuális...
Még csak verebei vagyunk ékes
Madárseregednek, de már szállunk, röpkölnék –
Azaz véljük,
Ám hisszük bízva, dalolni fogunk,
Csak húsvétosan segíts mindenkor minket
Urunk!

(A szerző mottót is írt verse elébe:

Piszok kor / mocsok jelen / Avagy csak
a mindenkor piszka / kinek-kinek be-
ne bizony / mind a maga mocska / Hát
mondd, mire lázadsz? – a szerző fordít-
ásában: Blaise Martin: Párizs jámbor
verebei c. verse.)

Forrás:
Koinónia 2003



Szent Ágoston vallomásai

Fordította: Dr. Vass József

X. FEJEZET

BESZÉLGETÉSE ANYJÁVAL
AZ ÖRÖK BOLDOGSÁGRÓL
(386 NOVEMBER 13.)

1. Nem messze volt már e világból távozásának ideje. Csak te tudtad, Uram, azt a napot előre, mi nem.

Történt, hogy ő meg én magányosan ott álltunk az egyik ablaknál. Tudom, Uram, hogy ez is a te kezéd titkos igazítása volt. Az ablak annak a háznak belső kertjére nézett, amelyben laktunk, közel az Ostia Tiberina kikötőhöz. Távol a tömegtől ott pihentük ki hosszú szárazföldi utazásunk fáradságait s ott készülődtünk a tengerre.

Magánosan, édes-kedvesen beszélgettünk.

Megfeledkezve a múltakról, csak a jövő felé szálltunk s a te jelenlétedben, Uram, Örök Igazság, arról tárgyaltunk, milyen lesz majd valamikor a szentek örök boldogsága, amelyet „szem nem látott, fül nem hallott, sem emberi szívbe föl nem hatott” (1Kor 2,9). Lelkünk ajka szomjasan kíváncsított a te forrásodnak, a benned levő élet forrásának mennyei hullámai után, hogy hulló cseppjeiből amennyit csak lehet, felfogva, azok erejében e fölséges kérdésről elmélkedhessünk.

Beszélgésünk első szakaszán láttuk, hogy az érzéki örömeiket, akármilyen nagyok és akármilyen magas földi szempontból értékeljük is őket, az örök élet örömeivel nemcsak összehasonlítani, hanem egy napon még említeni sem lehet. Mikor ideértünk, még tüzesebb vágyakozás szárnyán az Örök Létező felé szálltunk.

2. Áthaladtunk fokozatosan az egész földi világon, át az égboltozaton, ahonnan a nap, hold és csillagok küldik földünk felé fényességüket. Aztán még följebb szálltunk. Végig elemeztük, be-

széltük, csudáltuk magunkban alkotásaidat, s elértünk lelkünk-höz. Ezt is meghaladtuk, hogy elérjük a fogyatkozhatatlan bőség birodalmát, ahol Izraelt örökké táplálsz az igazság kenyérével, s ahol maga az Ige az Élet; ő általa lett minden, ami volt, van és lesz; csak ő maga nem változik soha, ő most is ugyanaz, aki volt és lesz örökkön-örökké.

Sőt inkább az igaz, hogy múltja, jövője nincs is, ő egyszerűen van, mert örökkévaló; aminek múltja, jövője van, az nem lehet örökkévaló.

S mikor így elméltünk róla, vágyakozó szívünk roppant erőfeszítése íme, mintha egy szempillantásra megérintette volna. Mély sóhaj szakadt ki belőlünk. Ott hagytuk, odakötöttük „lelkünk e zsengeit” (Róm 8,23) s visszatértünk a hangos beszédhez, amelyben kél és vész az ige. Oh Uram, semmi sem hasonlatos a te Igédhez. Örök az önmagában, nem vénhedik s tőle van minden megújulás!

3. Azt mondtuk: Tegyük fel, hogy valakiben elcsendesedik a test nyugtalansága, el a képzelet minden nyoma a földről, tenger-ről, levegőről. Tegyük fel, hogy maga a lélek is hallgat önmagáról s a maga gondolata nélkül maga fölé emelkedik. Tegyük fel, hogy üres csend vált fel minden álmot, minden képzelődést, minden beszédet és jelet, egyszóval mindent, aminek el kell tűnnie, hogy a csendesség tökéletes legyen. Ha most ez az ember belehallgat a csendbe, megérti a mindenség szavát:

„Nem mi alkottuk magunkat, hanem ő alkotott minket, aki megmarad örökké” (Zsolt 99,3-5).

Tegyük fel, hogy e kijelentés után elnémul a mindenség, mert ő maga is várja a teremtő hangját.

Tegyük fel, hogy a Teremtő be-

szélni kezdene. Egyedül. Nem a mindenség hangjával, hanem ő maga, úgy, hogy szavát megértene. Nem földi szóval, nem angyal hangjával, nem mennydörgéssel, nem figyelmeztető jelekkel, hanem ő maga, amit mindezekben szeretünk.

Ha mindezek nélkül hallhatnók őt, amint most feléje szárnyalunk és a gondolat villámával felhatolni iparkodunk a mindeneket meghaladó örök Bölcsességhez; s ha ezen helyzetben megöröködnénk, s minden más, sokkal tökéletlenebb látásunk megszűnnék, ez az egy pedig elragadná, fölemésztene s az örök mélységébe rejtene a látót, nem ilyen valami volna-e az örök élet, hasonló a legfőbb megismerés ama pillanatához, amely után előbb az a mély sóhaj szakadt ki belőlünk?

Nem ezt jelenti-e a mondás: „Menj be Urad örömébe?” (Mt 25,21). S mikor lesz ez? Akkor, amikor majd „mindnyájan feltámadunk ugyan, de nem mindnyájan változunk el!” (1Kor 15,1).

4. Ilyen gondolatokat fejtegettem, ha nem is éppen ebben a formában és ezen szavakkal. Te vagy a tanúm, Uram, hogy azon a napon, mikor ilyen dolgokról elméltünk, ez az egész világ minden gyönyörűségével együtt igen hitványra zsugorodott össze előttünk.

Anyám pedig így szólt:

„Fiam! Ami engem illet, immár semmi gyönyörűségem nincs ebben az életben. Mi a tennivalóm, miért vagyok még mindig itt, nem tudom. E világ többé nekem semmit sem adhat. Egyetlen dolog miatt kívántam a földön időzni, hogy katolikus kereszténynek lássalak, mielőtt meghalok. Az Úr sokkal többet adott, megadta megérem, hogy lemondta a földi boldogságról, s most szolgálid között láthatlak. Mi keresnivalóm immár e világon?”



Athosz-hegyi Köztársaság

(A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából.)

Szent Hegyi Autonóm Kolostorköztársaság

Αυτόνομη Μοναστική Πολιτεία Αγίου Όρους
(Aftónomi Monasztikí Politía Ájon Órosz)

Az Athosz-hegyi Köztársaság (görögül Όρος Άθως [Órosz Áthosz]) Görögország északi részében, a Chalkidiki-félsziget keleti földnyelvén, az Ájion Órosz (Szent-Hegy)-félszigeten fekvő autonóm kolostorköztársaság.



Az ország névadója a félsziget végében emelkedő Athosz-hegy. Nevezik Szent Hegynek is (görögül Άγιον Όρος [Agio Orosz vagy Agion Orosz], bizánci görög nyelven Άγιον Όρος [Hagion Orosz]). Az ókorban a félsziget neve Ακτή [Akte] volt. A félsziget a nagyobb Chalkidiki-félsziget keleti nyúlványa, amely 7-12 kilométer széles és 60 kilométer hosszban nyúlik be az Égei-tengerbe. Területe 390 négyzetkilométer. Északi szomszédja a görögországi Közép-Makedónia régió. Az Athosz-hegy meredek,

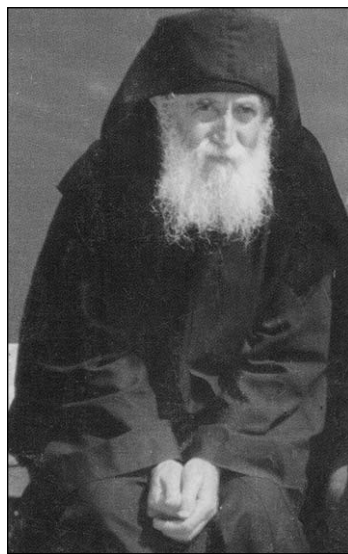


sűrű erdővel borított emelkedői 2033 méter magasságba nyúlnak fel. A félsziget körüli tengerek a hajók számára veszélyesek. Ezt jól tudták már az ókorban is, különösen azután, hogy Kr. e. 492-ben itt semmisült meg a görögökre támadó perzsa hadsereg flottája egy viharban, az ókori források szerint mintegy húszezer ember halálát okozva. Az Athosz-hegy első kolostorát, a Nagy Lavrát 963-ban alapította athoszi Szent Athanáz. A félszigeten 961-ben egységes fennhatóság alá került a keleti ortodox szerzetesek valamennyi örökölt birtoka. A 11. században

sűrű erdővel borított emelkedői 2033 méter magasságba nyúlnak fel. A félsziget körüli tengerek a hajók számára veszélyesek. Ezt jól tudták már az ókorban is, különösen azután, hogy Kr. e. 492-ben itt semmisült meg a görögökre támadó perzsa hadsereg flottája egy viharban, az ókori források szerint mintegy húszezer ember halálát okozva. Az Athosz-hegy első kolostorát, a Nagy Lavrát 963-ban alapította athoszi Szent Athanáz. A félszigeten 961-ben egységes fennhatóság alá került a keleti ortodox szerzetesek valamennyi örökölt birtoka. A 11. században több újabb kolostor épült a Bizánci Birodalom segítségével, és 1060-ban látta el a bizánci császár az első alkotmánnyal a szerzetesek közösségét. A korábbi kiváltságos státuszát őrizve 1913-ig török uralom alatt volt, bár közben 1830-tól 50 évig orosz gyámkodás alatt állt. Az 1912-1913. évi balkáni háborúk során a görög hadsereg elfoglalta, de a Szent Hegyet önálló, semleges állammá nyilvánították. Azóta Görögország szerves részét képezi, de 1926-ban teljes körű belső önkormányzatot kapott, amit a mindenkori görög alkotmányok is tiszteletben tartottak. Ma a köztársaság az ortodox vallás egyik fő központja, 20 kolostorban élnek ortodox szerzetesek a legősibb bizánci hagyományokat őrizve. Az Athosz-hegy mintegy húsz ortodox kolostor otthona, amelyek autonóm teokratikus köztársaságot alkotnak Görögországon belül. Az Athosz-hegyen csak 21 évet

betöltött, keleti ortodox hitű férfiak élhetnek. Egy 1060-ban kelt és máig érvényes bizánci bulla szerint nőknek és gyermekeknek tilos a félsziget területére lépniük, sőt azok a hajók, amelyek fedélzetén nők is tartózkodnak, csak 500 méterre közelíthetik meg a partjait. Politikai ügyekben a görög külügyminisztérium, egyházi, vallási értelemben pedig a Konstantinápolyi Ökumenikus Patriarchátus fennhatósága alá tartozik. Az irányítást egy ún. Szerzetesi Tanács látja el, élén annak elnökével.

Lakossága azok a lakók, akik nem szerzetesek, a félsziget fővárosában, a 380 fős Karüeszben élnek. Összesen mintegy 1400-an élnek a félszigeten. A kolostorokban a szertartások görögül folynak. Azonban a szerzetesek beszélnek még:



oroszul: Szt. Pantelejmon (35 szerzetes), szerbül: Hilandar (46 szerzetes), bolgárul: Zoograf (15 szerzetes), románul: Prodromos és Lak (64 szerzetes), magyarul: Szimonosz Petra (1 szerzetes). A félsziget már az 5. században a világtól elszigetelten, remeteségben élő szerzetesek lakhelye. Az évszázadok

folyamán kialakuló kolostori közösségek mellett továbbra is fennmaradt a kolostori közösségektől részben független, de manapság csupán néhány szkítire jellemző, idioritmikusnak nevezett szerzetesi életforma.

A kolostorokat és a szkítik többségét a koinobitikus, közösségi szerzetesi életforma jellemzi. A szkítik elszórtan vagy egymáshoz közel elhelyezkedő házakból álló szerzetesi települések. A félszigeten elszórtan kisebb épületek, aszkéták lakhelyei, remetelakok is megtalálhatók.



XVI. Benedek pápa üzenete a betegek XVIII. Világnapjára

2010. február 11-én, a Boldogságos Szűz Mária lourdes-i megjelenésének emléknapján tartjuk a betegek XVIII. Világnapját a vatikáni bazilikában. Idén ez a nap szerencsésen egybeesik az Egészségügyi Dolgozók Lelkigondozásának Pápai Tanácsa létrehozásának 25. évfordulójával, ami



további okot ad arra, hogy hálát adjunk Istennek az egészségügyi pasztoráció terén eddig megtett útért. Szívből kívánom, hogy ez az évforduló indítson még nagylelkűbb apostoli buzgóságra a betegek és az őket ápolók lelkipásztori szolgálatában.

A betegek évente megtartott világnapjával az Egyház a legszelebb körben szeretné fogékonnyá tenni az egyházi közösséget az egészségügy hatalmas területén végzett lelkipásztori szolgálat fontossága iránt. Ez a szolgálat szerves részét képezi küldetésének, mivel Krisztus üdvözítő küldetésének vonalába illeszkedik. Ő, az isteni Orvos „ahol csak járt, jót tett, meggyógyította az összes ördögtől megszállottat” (ApCsel 10,38). Szenvedésének, halálának és feltámadásának misztériumából az emberi szenvedés értelmet és teljes világosságot nyer. Isten szolgája II. János Pál pápa a Salvifici doloris kezdetű apostoli levelében megvilágosító szavakat találunk erre vonatkozóan. Ezt írta: „Az emberi szenvedés Krisztus szenvedésében érte el tetőpontját. S ezzel egészen új

dimenzióba, új létrendbe lépett át: összekapcsolódott a szeretettel..., azzal a szeretettel, amely a jót megteremti, akár még a rosszból is, épp a szenvedés útján, miként a legfőbb jó, a világ megváltása is Krisztus keresztyéből származik: és állandóan abból ered. Krisztus keresztye forrássá lett, amelyből az élő víz folyói fakadnak” (n.18).

Az Úr Jézus az utolsó vacsorán, mielőtt visszatért az Atyához, letérdelt, hogy megmossa az apostolok lábát, elővételezve így a kereszt mindent felülmúló szeretet aktusát. Ezzel a tettel arra hívta meg tanítványait, hogy lépjenek be az ő szeretetének logikájába, amellyel önmagát adja oda, különösen a legkisebbeknek és a legrászorultabbaknak (vö. Jn 13,12-17). Az ő példáját követve minden keresztény arra hivatott, hogy a különböző és mindig új élethelyzetekben újraélje az irgalmas samaritanusról szóló példabeszédet. Ő amikor elhaladt egy ember mellett, akit a rablók félholtan az út szélén hagytak, „meglátta, megérett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire és bekötözte, magát az embert pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked” (Lk 10,33-35).

A példabeszéd végén Jézus azt mondja: „Menj és tégy te is hasonlóképpen” (Lk 10,37). Ezekkel a szavakkal fordul hozzánk is. Arra buzdít, hogy hajoljunk oda sok-sok testileg és lelkileg sebzett testvérünkhöz, akikkel a világ útjain találkozunk. Segít megértenünk, hogy Isten kegyelmével, melyet a mindennapok során befogadunk és megélünk, a betegség és a szenvedés megélése a remény

iskolájává válhat. Valójában, ahogy ezt Spe salvi kezdetű enciklikámban megerősítettem, „Nem a szenvedés kiiktatása, nem a szenvedés előli menekülés üdvözíti az embert, hanem a képesség, hogy a szenvedést elfogadja, benne érlelődjön, és értelmet találjon benne a Krisztussal való egyesülés révén, aki végtelen szeretettel szenvedett” (n.37).

Már a II. Vatikáni Zsinat is beszélt az Egyház azon fontos feladatáról, hogy gondoskodjon a szenvedő emberről. A Lumen gentium kezdetű dogmatikus konstitúcióban olvassuk, hogy „Miként Krisztust az Atya azért küldte, hogy „örömhírt vigyen a szegényeknek, ... gyógyítsa a megtört szívűeket” (Lk 4,18), „keresse és üdvözítse, ami elveszett” (19,10), hasonlóképpen az Egyház is szeretettel veszi körül mindazokat, akiket az emberi gyengeség gyötör, sőt szegény és szenvedő alapítójának képmását ismeri föl a szegényekben és szenvedőkben, próbál könnyíteni nyomorúságukon és bennük Krisztusnak akar szolgálni” (n.8). Az egyházi közösségnek ez a betegekért és szenvedőkért folytatott humanitárius és lelki tevékenysége az évszázadok során sokféleképpen, sokszor egészségügyi intézmények formájában is megnyilvánult. Szeretném itt megemlíteni azokat, amelyeket közvetlenül az egyházmegyék működtetnek és azokat is, amelyek a különböző szerzetesi intézmények nagylelkű támogatásával születtek meg. Értékes „örökségről” van szó, mely válasz arra, „hogyan a szeretetnek meglegyenek a szervezetei ahhoz, hogy a közösségi szolgálatot rendezetten tudja végezni” (Deus caritas est, 20). Az Egészségügyi Dolgozók Lelkigondozása Pápai Tanácsának létrehozása 25 évvel ezelőtt, az egyháznak az



egészségügy világa iránt tanúsított gondoskodásába illeszkedik. Fontos hozzátennem, hogy a mai korban még nagyobb igény érezhető az egyház betegek melletti szerteágazó és figyelmes jelenléte iránt, mint ahogy érezhető a társadalom olyan jelenléte iránti igény is, amely képes hatékonyan közvetíteni az evangéliumi értékeket az emberi élet védelmében annak minden szakaszában, a fogantatástól a természetes halálig.

Szeretném most azt a Szegényeknek, betegeknek és minden szenvedőnek szóló üzenetet idézni, amelyet a szinódusi atyák a II. Vatikáni Zsinat végén a világhoz intéztek: „Ti mindannyian, akik a leginkább érzitek a kereszt súlyát – mondták - ... ti, akik sírtok... ti, ismeretlen szenvedők, merítsetek ismét bá-

torságot: titeket részesít előnyben Isten országa, a remény, a boldogság, az élet országa; a szenvedő Krisztus testvérei vagytok; és velem, ha akarjátok, megmentitek a világot!” (vö. Ench. Vat., I, n. 523*, /p.313/).

Szívből köszönöm mindazoknak, akik nap mint nap úgy „állnak a betegek és a szenvedők szolgálatában”, hogy „tanúságtételük Isten irgalmáról, amelyre törekszenek, egyre inkább megfeleljen az új igényeknek” (vö. II. János Pál pápa, Pastor Bonus, apostoli konstitúció 152).

Most, a Papság Évében, gondolatom különösképpen felétek irányul, kedves paptestvérek, „betegek szolgálói”, jelei és eszközei Krisztus könyörületének, amelynek minden szenvedő emberhez el kell jutnia. Arra hívlak

benneteket, kedves paptestvérek, hogy ne kíméljétek magatokat, amikor gondoskodtok róluk és vigaszt adtok nekik. A próbatételben lévő ember mellett töltött idő bőséges kegyelmeket hoz a lelkipásztorkodás minden más területén is. Végül hozzátok fordulok kedves betegek, kérlek titeket, hogy imádkozzatok és ajánljátok fel szenvedéseiteket a papokért, hogy hűségesek tudjanak maradni hivatásukhoz, és szolgálatuk lelki gyümölcsökben gazdag legyen az egész egyház javára.

Ezekkel az érzésekkel kérem Mária, a Betegek gyógyítója anyai védelmét a betegek és az őket gondozók számára, és szívből küldöm mindnyájatokra apostoli áldásomat.

Vatikán, 2009. november 22.,
Krisztus Király ünnepén

Első látogatásom Haitin

Kurian Mathew Vayalunkal beszámolója

Kurian Mathew Vayalunkal, a magyarországi nunciátúra titkára, aki most ideiglenesen Santo Domingóban lát el szolgálatot, Benito Angel, a Dominikai Köztársaság Püspöki Konferenciájának korábbi titkára, Eric Soviguidi, Haiti nunciátúrájának új titkára társaságában indult el Haitira. Az ő tapasztalatait olvashatják az alábbiakban.

A szombati mise után hamar indulni akartunk, de végül csak 1/2 11-kor sikerült. Várnunk kellett, amíg friss kenyeret és vizet kapunk. A két pick-upot teljesen megpakoltuk, kihasználtuk az összes rakodóhelyet. Jozef Wesolowski apostoli nuncius áldásával indultunk a hosszú útra. Az egyik fővárosból a másikba. Santo Domingóból Port-au-Prince-be közel kétszáz mérföld az út. Hét óra utazás, összesen két megállással, ahol tankoltunk. Jiminiben, a határfaluban ebédeltünk.

A határon csatlakozott hozzánk Benito unokatestvére, aki a Dominikai Köztársaság határparancsnoka. Neki köszönhetően nem volt nagy ellenőrzés a határon, és kíséretként kaptunk két fegyveres rendőrt, egyet-egyét autónként. Szükség van biztonsági emberekre mostanság, mert több szervezett támadás is történt élelmiszerszállító kocsik ellen.

Talán normálisnak mondható, hogy az éhségtől szenvedő emberek bármit megtesznek, hogy ételhez jussanak. De a bűnözők gyakran is nem az éhség, hanem a rablásból származó haszon miatt támadnak.

A határtól a fővárosba, Port-au-Prince-be igen rossz az utak. Mégis elég gyorsan tudtunk haladni. A repülőtér közelébe érve már látszott a pusztulás néhány jele. Nem túl súlyosak: néhány kidőlt kerítés, egy-két félig összedőlt ház.

De lassan minden megváltozott. Teljesen összedőlt vagy komolyan sérült házak... Láttam egy háromemeletes házat úgy összedőlve, mint egy szendvics... Az egyik szint a másikon... Biztosra veszem, rengeteg ember maradt a beton fogságában...

Hamarosan egy piactérre értünk.

Emberek ezrei... vesznek és eladnak... mintha az élet a rendes kerékvágásban menne... mintha alig volna jele a pusztításnak. Javában zajlott az élet. Amúgy tipikus piac. Boltok persze nincsenek. Az emberek az út szélén árulják portékáikat. Zöldséget, kenyeret...

Késő este értünk az apostoli nunciátúrára. Bernardito Auza apostoli nuncius fogadott bennünket. Örült, hogy megérkeztünk, különösen Eric atyának. Végre valaki, akivel megoszthatja a felelősséget.

A nunciátúra egy hegy tetején áll, a kertből jól látszik a város. Az éjjeli város. Úgy tűnik, mintha minden rendben lenne. Fényeket látni... de a sötétben semmi sem vehető ki tisztán.

Hát... – gondoltam – nem is olyan komoly a helyzet, mint azt a média állítja. De nem tudtam és nem is tudatosult bennem másnapig, hogy azok a fények



csak a menekülttábor ideiglenes lámpái, és a hegy alatt valóságos pokol terül el.

Orvosok és önkéntesek csatlakoztak hozzánk. Legtöbbjük az Egyesült Államokból való.

Felszolgálták a vacsorát. Egyszerű ételt... persze mi más is várhatnánk ebben a helyzetben. Mindenki nyugodt volt. Irodalomról, művészetről, utazásról beszélgettek. Az egyik orvost nagyon érdekelt az indiai jóga és a hinduizmus. Nem tűnt úgy, mintha nagyon aggódnának az úgynevezett „földrengés sújtotta emberek” miatt...

De nagyot tévedtem! Szándékosan terelték el figyelmüket: nagy trauma számukra, hogy egész napjukat szerencsétlenül járt emberekkel töltik. A következő nap is vissza kell menniük ugyanabba a helyzetbe.

Vacsora után a nuncius felajánlotta, hogy akik félnek a házban maradni, aludjanak a kertben felállított sátrakban. Én a házban maradtam. Néhányan



a kertbe mentek. (A földrengést követő utóregések miatt az emberek félnek a házokban tartózkodni, így legtöbbször a szabad ég alatt alszanak.) A hosszú út és a helyzet miatti aggodás ellenére viszonylag jól aludtam.

Vasárnap reggel. Korán keltem, összekészültem és kimentem a kertbe, hogy elmondjam a reggeli imádságot. A nap lassan kelt fel... mintha nem akarna látni egy újabb fájdalommal és szenvedéssel teli napot. A város még nem volt tisztán látható. Sétáltam imádkozva a kertbe, aztán lassan előtűnt a város a fényben. Istenem! Nagyon is láthatóan. Nem hiszem el... maga a pokol. Még ebből a távolságból is felkavaró a látvány... az egész város összedőlt. Alig néhány épület maradt... legtöbbször csak egy halom beton, kő és törmelék... nem tudtam visszafogni könnyeimet.

De ez még semmi sem volt... Miséztünk a kertben, közel száz ember jelenlétében. Senki sem akart bemenni a házba, így a szabad ég alatt maradtunk. A mise után gyors reggeli volt.

A nuncius nagyon boldog volt, mert jó pár nap után kapott friss kenyeret. A földrengést követő napokban munkatársaival rizsen és babon éltek,

amíg az első segélyszállítmány meg nem érkezett Santo Domingóból. Innen rendszeresen érkezik víz és élelmiszer. Mivel sok önkéntes tartózkodik a nunciátúrán, nagy szükség is van rá.

Reggeli után a nuncius levitt minket a városba.

Néhány biztonsági őr is volt velünk. Az emberek időről időre agresszívvá és kiszámíthatatlanná válnak. Ez természetes, hiszen az összetört, kétségbeesett ember sokszor hoz rossz döntést.

Lementünk a hegyről... közeledett város... szívszaggató volt!

Összedőlt házak... megrongálódott autók... emberek mindenfelé... csak ülnek... legtöbbször még sokkos állapotban. Mindenüket elveszítették. Sok apró sátor áll az út szélén... ez minden.

A nuncius elmondta, hogy a földrengést követően az emberek pánikba estek, otthagyták autójukat az úton és fel-alá rohagáltak. Kétségbeesve és zavarodottan. Most már megnyugodtak és próbálják elfogadni a valóságot. Látható már, hogy próbálják folytatni életüket az új helyzetben.

Elmentünk a nagyszemináriumba, Turgeau-ba... hihetetlen. Semmi sem maradt! Egy halom beton. A holttestek még mindig a romok közé szorulva. Érezni a rothadó testek szagát. Sok szeminarista vesztette életét, néhányan megmenekültek, mert kiugráltak a nyitott ablakokon. Imakönyvek és tankönyvek hevernek mindenfelé.

Talákoztunk egy professzorral. Beszéltünk is vele. Szegény ember. Ő maga megmenekült a tragédiából, de rengeteg diákját elvesztette. Remegő hanggal mondta el, miket élt át. A romok közt egy professzor és három szeminarista fekszik még. Egy ideig még hallották, ahogy imádkoznak, reménykedve várták a segítséget. De lassan mind elhallgattak. Se hang, se imádság nem hallatszik már... csak csend és a rothadó testek szaga. Senki sem tudja, mikor tudják kiszabadítani testüket. Nincsenek nagy gépek, amelyek fel tudnák emelni a romokat a holttestekről. A Cazeau-i nagyszeminárium is teljesen összedőlt. Micsoda tragédia!

Következő állomásunk a Szent Szív Plébánia-templom volt. Teljes pusztulás. A székesegyház után ez volt a legszebb templom. Az egyetlen, ami épen maradt, a templom előtt álló kereszt. Igen, Jézus ott van a kereszten, és együtt szenved szenvedő népével. A plébános ki tudott menekülni. Most egy sátorban él, és segíteni próbál megmaradt hívein.

14 katolikus templom dőlt össze teljesen vagy sérült meg igen súlyosan Port-au-Prince-ben. Szerzetesházak, közösségi házak, iskolák és kórházak... ez valódi pusztulás, és az egyház igen sok épületét vesztette el. Visszatérni a hétköznapihoz... évtizedekbe telik még.

A Szent Szív-templommal szemben található a szerzetesközösségek központja. Gyönyörű, új épület volt. Most csupán egy rakás beton. Sok szerzetes



veszítette életét benne, mivel a földrengés idején épp konferencia zajlott Zilda Arns Neumann brazil orvos vezetésével. A résztvevők egy csoportja épp távozni készül egy kisbusszal, amikor összedőlt az épület, maga alá temetve őket. 25-en ültek az összelapított buszban, amely végül koporsójuk is lett. Később a busszal együtt temették el őket. Most már együtt utaznak a menny felé a busszal.

Következő állomásunk a Szent Ferenc Kórház volt. Ez a főváros legrégebbi és legjelentősebb kórháza, amelyet az érsekség tart fenn.

A látvány megrendítő volt. Az épület 90%-a összedőlt. Még mindig sok holttest van a romok alatt. Rengeteg gyermek és édesanya. A szülészeti is összedőlt, és tanúk szerint még sokáig lehetett csecsemősírást hallani a romok alól... de lassan elhallgattak és csend lett.

Most a kórház udvarán ápolják a sebesülteket és a betegeket, egyszerű sátrakban. Rengeteg amerikai orvos és önkéntes dolgozik éjjel-nappal.

A műtő egy egyszerű fészter. Operálnak és egyéb beavatkozásokat végeznek a legszükségesebb esetekben. Nincs röntgengép, nincsenek megfelelő esz-



közök az altatáshoz. Legtöbbször egyszerű módon látják el a betegeket, felhasználva mindent, amit találnak.

Közel száz beteggel találkoztunk. Sokan minden rokonukat elveszítették, néhányuknak maradt életben családtagja.

Az egyik amerikai orvos elmondta, hogy tíz napja van itt, rengeteg borzalmat és fájdalmas helyzetet látott. Hálás, hogy a nunciátúrán aludhat, ahol a nuncius nagylelkűen gondoskodik ételről és szállásról a kertben, sátrorról és hálószákról. Reggel 6-kor kezdenek a kórházban, ebédre csupán egy szendvicset és egy üveg vizet hoznak magukkal. De néha még a szendvicüket is megosztják a betegekkel.

Nagyra tartom áldozatos munkájukat. Otthon hagyták családjukat, hogy segítsenek a szenvedőkön, még ilyen nehéz helyzetben is. A felebaráti szeretet és a képesség hajtja őket, hogy meglássák a szenvedő Jézust a földrengés meggyötört túlélőiben.

Találkoztunk a kórház egyetlen gyermekorvosával

is. Egy helybeli. Szegény embernek rengeteg dolga van. Mindenét elvesztette... az autójában alszik... mégis mindent elfelejt, amikor a kórházban dolgozik. Közel húsz órát naponta... rengeteg gyerek van. Néhány önkéntes igyekszik segíteni a gyermekek lefoglalásában.

Körbesétáltunk a sátrakban... próbáltunk mindenkihez szólni pár szót... rájuk mosolyogni, vagy csak megérinteni kötésüket, ijedt arcukat... örültek neki... legalább valaki figyelt rájuk... boldogok... túléltek. A legtöbbször komoly fájdalmai vannak, de nem panaszkodnak... hálásak az orvosoknak.

A gyermekek sokat sírnak... édesanyjukat szólomtatják... nem akarnak energiaételt fogyasztani, csak rizst és babot... de legalább esznek...

A kórházból a székesegyházhoz és az érsek házához mentünk. Szívszaggató helyzet. Semmi sem maradt. A nuncius megmutatta a helyet, ahol Miot érseket megtalálták. Feltehetően úgy halt meg, hogy a földrengés alatt lezuhant a második emeletről és az egész épület ráomlott. Helynöke és a titkára követte szeretett főpásztort a menny felé vezető úton.

Az érsekkel együtt hat pap halt meg.

Az egykori lenyűgöző szépségű székesegyház most csak romhalmaz. Csupán néhány fal maradt meg, amelyek látványa fájdalmas. Lehetetlen lesz újjáépíteni. Persze semmit sem lehet hajdani formájában újjáépíteni. Le kell rombolni mindent és az alapoktól kell újrakezdeni. Igen, sok évtizedet vesz majd igénybe, hogy visszatérjen a rendes élet ebbe a városba.

Aztán a nuncius elvitt minket az elnöki palotához és más kormányhivatali épületekhez. Semmi sem maradt sértetlen... teljesen összedőlt vagy súlyosan megsérült.

Sok sátrat láttunk... mindenfelé emberek bolyongtak... nem tudják, hova menjenek és mit csináljanak. Sokan az ételosztásnál álltak a hosszú sorban.

Ahogy elhaladtunk kocsival, hallottuk az emberek kiabálását: „éhesek vagyunk, ételt, vizet kérünk”.

Oly sok szervezet dolgozik és próbál segíteni, de hogyan lehet kétmillió embert etetni? Óriási feladat, de sok kéz fog össze... csodák történnek. Búcsúzáskor a nuncius azt mondta, ez csupán a jéghegy csúcsa. A pusztulás 90%-os a városban... ha nem teljes. Most már tudom, hogy milyen komoly a küldetésem. Meg kell szerveznem az étel és az egyéb nélkülözhetetlen felszerelések rendszeres szállítását a nuncius listája alapján.

Összejöveleteket és találkozókat kell szervezni Haiti megsegítéséért.

Szeretnénk megkönnyíteni a Haitibe dolgozni érkező delegációk és önkéntesek útját. Legtöbbjük vízum nélkül érkezik, és ránk vár a feladat, hogy megszerezzük a vízumot.

Nagylelkű adományozókat kell találni és anyagi támogatást szervezni az újjáépítéshez.



Istennek hála, Eric atya állandó kapcsolatban marad velünk, így a Santo Domingó-i iroda a haiti nunciátúra meghosszabbított keze lehet. Amit nem tudnak elintézni, azt mi próbáljuk megoldani. A kommunikációs eszközök hiánya nehezíti a dolgokat. Telefonkapcsolat alig van, de lassan működni kezdenek a dolgok.

A legsürgetőbb, hogy szerezzünk egy röntgengépet és néhány mobilvécét a kórháznak, valamint egy munkagépet a romok mozgatására, hogy ki lehessen emelni a holttesteket.

Van egy nagyon fontos ügy.

Három sebesült van a Szent Ferenc kórházban, akiknek gerincsérülésük van és szinte teljesen lebénultak. Azonnali operációra van szükségük. Légimentővel Santo Domingóba kell szállítani őket. Lehet, hogy Miami-ba kell vinni őket.

Igen... rengeteg mindent kell tenni... megszervezni... Nehéz... nem tudom, hogyan zárjam soraimat... Isten útmutatását kérem... a haladás útját...

Eszembe jut a Szent Szív-templom előtt álló sértetlen kereszt. A káosz és zűrzavar közepén. A hatalmas rendetlenségben... az Ő hangját hallani mindenhol... Próbáltam figyelni a hangjára...

Igen... együtt szenved mindegyikükkel...

Ott van azon a kereszten, kifeszített karokkal... hogy átöleljen mindenkit.

A szeme csukva... de mindent lát...



Jókai Anna:

Ima

– virágvasárnap alkonyán

Istenem.

Az az alkony.

A földbe döngölt örökzöldek.

A már üres úton horpadt pléhdobozok zörögnek.

Hasadt nejlonzacskók a bokrokon fennakadva.

Köpésbe ragadt csikkek a taposott fűben.

Istenem.

Ez a piszkos alkony

a hamis csillogású nappal után –

Mert semmi sem volt a híg fényben valódi:

sem a csödület, sem az ujjongás,

sem az integető pálmaágak

sem a fejhargon intonált hozsanna.

Egy álságos jelenet mozgatott bábjai voltunk.

Nem itt dőlt el a sorsunk.

Istenem.

Alkony van.

Kivérezett eufória.

A tömeg berekedt.

Vedel, zabál:

Vacsorál.

A Tévé elé ül.

Új üvöltésre készül.

A „feszítsd meg” élvezetesebb.

A kereszthalál érdekesebb.

Istenem.

A nagypéntek a valóság.

Nem csap be engem.

A virágvasárnap illúzióját

engedd elfelednem.

HARANGSZÓ

A ceglédi római katolikus egyházközség
hírlevele

Megjelenik alkalmanként.

Kiadja a Cegléd Római Katolikus Plébánia

Szerkeszti Bokros Levente plébános

Lektorálta: Soósné Molnár Helga

Cegléd, 2700 Kossuth tér 3.

Felelős kiadó: Bokros Levente plébános

Készült: az Apáti Nyomda üzemében



CSATORNA U. 8. ☎ (06-30)9633-487, (53)313-565